

DAGGRY

**Men du, Daniel, sæt
Lukke for Ordene og Segl
for Bogen til Endens Tid!
Mange skal granske i
den, og Kundskaben skal
blive stor. —Daniel 12:4**

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE.

Juli–August 1950

D A G G R Y

udkommer — om Gud vil — i Begyndelsen af hver Maaned eller hveranden.

Det udgives af nogle Brødre i København og bæres økonomisk af gamle Sandheds-Venner.

Aars-Abonnement for Bladet er 5 Kroner. Bladet bestilles hos Daggy-Forlaget, Hyldebærvej 13, København F. (Telf. Godthaab 6619).

Sandheds-Venner, som ikke har Raad til at betale det fastsatte Beløb, vil vi med Glæde sende Bladet gratis, om der blot for hvert Aars Begyndelse tilgaar os Meddelelse om, at det ønskes.

Abonnementet kan indbetales paa Postgiro 61676.

I Norge koster Bladet 5 Kroner 25 Øre. Beløbet kan indbetales til "D A G G R Y" Oscarsgaten 14 B. 3., Oslo.

I Sverige koster Bladet 5 Svenske Kroner. Adresse: "Bibelstudieselskabet Dagningen", Østre Boulevarden 20, Kristianstad, Sverige.

Daggry

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

Nr. 7-8

Juli-August 1950

21. Aargang

INDHOLD	Side
Endens Tid	1
Guds Genoprettelses Plan	6
Hvad skal Gud sende?	16
Digt, norsk	23
Vennestævnet	24

»ENDENS TID«

„Og du, Daniel, luk du til for Ordene og forsegl Bogen indtil Endens Tid! Mange skal ivrigt granske (eng. Overs. løbe hid og did), og Kundskaben skal werde megen“. — Daniel 12:4.

Det profetiske Udtryk „Endens Tid“ betyder ikke Ophør af Tid, heller ikke betyder det Ophøret af Menneskets Erfaringer paa denne Jord. Grundlaget for en ret Forstaaelse af Guds Plan for Slægtens Befrielse fra Synd og Død er Erkendelsen af den store Sandhed ud fra Skrifterne, at Gud bestemte og skabte denne Jord til at være Menneskeslægtsens evige Hjem, at han ikke skabte den til at være øde, men dannede den til at blive beboet. (Es. 45:18). Naar vi derfor læser i Bibelen om „Endens Tid“, „de sidste Dage“ og „Verdens Ende“, skulle vi forstaa, at disse Udtryk henviser til den afsluttende Periode under Syndens og Dødens Herredømme; eller bedre udtrykt, en Overgangstid mellem de sociale Forhold, der nu beherskes af Satan — „denne Verdens Gud“ — og den nye sociale Orden, der vil blive Kristi Rige.

En Angivelse af, at Profetierne om denne Tidsperiode er ved at opfyldes, skulle faa os til at studere dem omhyggeligt, da de er saare vigtige baade for vort nuværende Liv som Kristne og for vort Haab om Fremtiden. Jesus udtrykte Sagen klart, da han sagde: „Men naar disse Ting

begynder at ske, da ser op og opløfter eders Hoveder, efterdi eders Forløsning stunder til". (Lukas 21:28). Om vi virkelig lever i „Endens Tid“ af Satans Herredømme, betyder det ikke alene, at Befrielsen af Menigheden i „den første Opstandelse“ for at leve og regere med Kristus, er nær, men det betyder ogsaa, at Befrielsen fra Døden og fra Synden af alle Slægter paa Jorden snart vil blive paabegyndt.

Den store Opvaagnen.

Alle tænkende Sind maa erkende, at vældige Forandringer nu finder Sted i Verden. Verdens Grundvolde, der stod før 1914, bliver frygteligt rystede, og Bevægelserne, hvorved disse Grundvolde hensmuldres, synes daglig at tage til. Inden den første Verdenskrig blev Europa som Kirke-stater styret af arvelige Fyrstehuse. Disse er nu næsten alle forsvundne. Og lad os lægge Mærke til blot de større Udviklinger i de sidste ti Aar: Tyskland er forsvundet som en stor Nation; Japan er ophørt at eksistere som Verdensmagt; Kina er indlemmet i Sovjets Vassal-Område og bliver nu behersket af det og vil blive brugt som Rødskaab for den videre Udbredelse af Kommunismen; De Forenede Nationer blev oprettet og har bevist sin Uduelighed til at bringe Verdensfreden; Rusland er dukket frem fra Aarhundreders Mørke til at blive en Magt, der frygtes af den vestlige Verden — for dens revolutionære Planer —; den nye Stat Israel er bleven født, og Atomtidsalderen er bleven indledet og med den Truslen om Slægtens Udslettelse.

Disse store Forandringer i de forskellige Forhold er kun de ydre Aabenharelser af, hvad der rører sig i Folkets Hjerter — saa at sige Symptomerne paa Massernes Beslutning om at forbedre deres Kaar. Der er en sydende Uro blandt Folk overalt paa Jorden. Over hele Verden vaagner Mennesker op til deres Rettigheder — Retten til Frihed og Selvbestemmelse og deres Ret til en passende Andel i de rige Gaver, Moder Jord sørger for.

Dette Krav om Frihed giver sig forskellige Udtryk. Hos farvede Folk drejer det sig særligt om de borgerlige Friheder; Folk i Lande, der har været styret som Kolonier, kræver Frihed fra dette Styre for at blive selvstændige; hos andre er der Krav om Udtryksfrihed i alle Retninger, politisk, social og religiøs. Trykket fra denne store Opvaagning føles paa alle Områder af menneskelig Stræben. Politiske Partier i de talrige Nationer, hvor der endnu findes Valg, er særlig følsomme for dette Tryk, for hvis et Parti undlader at give, hvad Folket ønsker, stemmer de blot paa et andet, men kun for atter at blive skuffede.

Den virkelige Betydning af, hvad der gaar for sig over hele Verden,

forstaas kun af faa. De fleste er saa indviklede i de mange Kontroverser, der foregaar, at de ikke kan faa Overblik over det hele eller se Betydningen deraf, eller ogsaa maa de erkende deres Afmagt til at gøre noget for det. Nogen har udtrykt det saaledes: „Ligesom Rip Van Winkle sover de, medens en Verdens-Revolution foregaar.“ Og selv blandt dem, som tildels forstaar, hvad der er ved at ske, har kun faa søgt og udfundet den virkelige Aarsag dertil.

Hvad var da det, der fremkaldte denne vældige Forandring? Hvorfor forblev Verden saa at sige sovende i Fortidens Aarhundreder, og da pludselig begyndte alle at vaagne op og derved fremkaldte nationale, politiske, sociale og religiøse Omvæltninger overalt paa Jorden? Svaret findes i et eneste Ord — *Kundskab*. Med Opfindelsen af Bogtrykpressen blev en Fakkel tændt, der straks begyndte at skinne ind i det menneskelige Sinds mørke Kroge og opvakte Menneskene til Forstaaelse af deres Rettigheder og til Erkendelse af, at disse længe havde været dem tilbageholdt af de styrende Klasser. Det var i Begyndelsen kun et flakkende Lys. Aarhundreder skulde hengaa, før den tiltagende Kundskab gennem Pressen naaede tilstrækkeligt mange til at paavirke Verden som et Hele paa nogen drastisk Maade. Men Resultatet af den forøgede Kundskab skulde faa store Følger. Ved Indgangen til det nittende Aarhundrede begyndte disse Følger at vise sig gennem Opfindelser. Derved kom hurtige Rejsemedler i Brug — til at begynde med Dampskibet og Jernbanen. Senere kom Automobil og sidst Flyvemaskinen.

Dette bragte Nationerne nærmere sammen. Verdens Størrelse syntes ligesom at skrumpes ind. Mange, der ikke før rejste mere end nogle faa Mil bort fra deres Hjem, kom nu vidt omkring. Underretningen om bedre Forhold i en eller anden Del af Verden blev bragt til de daarligt stillede i andre Lande. Der kom en Tanke-Udveksling og Sammenligning af Begreber som aldrig før, fordi alle Nationers Folk var ved at blive kendt med hverandre.

Samtidig med Mulighederne for Verdensrejser kom de alt omfattende Meddelelses-Midler som Telegraf, Telefonen og nu sidst Radioen. Begivenhederne, baade gode og dårlige, ja, selv fra de fjerneste Dele af Jorden, bliver derved kendt overalt indenfor ganske kort Tid, idet de offentliggøres og udsendes til Kendskab for alle. Dette udvirker ogsaa store Forandringer i Tænkemaaden baade hos Mænd og Kvinder overalt. Kommunistdiktatorerne kender til Styrken, der ligger i den frie Udsendelse af Verdens Nyheder, saa bag Jerntæppet forsøger de at undertrykke al Underretning fra den øvrige Verden, der ikke styrker deres egen Stilling.

Kundskabens Magt er saa stor, at om der fandtes et eneste Land i Ver-

den, der havde et virkelige idealt Styre, hvor Menneskene nød Frihed og Velstand og havde lige Rettigheder, som hele Verden ønsker det, saa vilde den daglige Strøm af gode og opmuntrende Nyheder fra dette Land til den øvrige Verden — fri for Propaganda — medføre, at andre Nationer vilde gøre alt for at faa oprettet lignende Regeringer. Men desværre findes der ikke noget saadant Land.

Det nærmeste ved dette Ideal er Amerika, og fordi De Forenede Stater hævder at være Forkæmpere for Frihed og lige Rettigheder, og fordi de paa-
staar, at Demokrati alene kan frelse Verden, ser Millioner af Mennesker hen til dette Land og er meget opmærksomme for, hvad der foregaar i U.S.A. Men hvad erfarer de saa? De faar at vide, at i Amerika bliver Kartofler i Millionvis af Tønder kastet bort, medens Resten af Verden sulter. Endvidere faar de Kendskab til, at Billioner af Dollars er at faa til Krigsforberedelser, men de kan ikke faas til at betale Skibsfragter med, saa disse overskydende Kartofler kunde sendes hen til Steder, hvor de vilde frelse Millioner af Mennesker fra Hungersnøden.

Medens store Dele af Verden ser hen til Amerika som deres Eksempel, opdager de atter, at til Trods for den amerikanske Paastand om at være Garantien for de borgerlige Rettigheder, undlader deres Lovgivere ikke at gøre Obstruktion en hel Nat for at hindre Vedtagelsen af en Lov, der vilde give borgerlige Rettigheder til Millioner af Amerikanere. Kan det ventes, at de, som ser hen til Amerika som Eksempel, vil faa et gunstigt Indtryk af saadanne Ting?

Intet vinder ved at udbrede sig herom, men adskillige Tilfælde kunde nævnes, der viser, hvorfor Verden ikke er blevet stabiliseret ved at se paa og følge De Forenede Staters Eksempel. Dette er ikke Demokratiets Fejl som en Ideologi. Vanskeligheden blev nylig godt forklaret i en Udtalelse af en kendt Radiotaler; han sagde, „at ingen Sag, hvor ædelt udtænkt end Idealerne kunde være, eller hvilke Idealer vi end oprejser, saa vil det menneskelige Materiale, hvorfra de stammer, altid synes at ødelægge dem.“ Kundskab har overalt indgivet i Folks Hjerter at ønske bedre Forhold, men deres egen Selvished hindrer dem i at opnaa det, de kæmper for, og ofte medfører Beslutningen om bedre Knaar, at de bliver udnyttede af dem, der har Magten. Saaledes er hele Verden i en kogende urolig Tilstand. En Del bliver imidlertid holdt nede ved Diktatur — dette Styre breder sig fra det ene Land til det andet, især i Asien. Forandringer indtræffer overalt, og det er kun lidt, der kan gøres uden afventende og vaagent følge Begivenhedernes Gang. Men fordi Selvished er raadende overalt, bliver manges Lød som i Kina efter den velkendte Historie om Fisken, der faldt fra Stegepanden og ned i Ilden.

„Gud ryster Nationerne,” sagde en bekendt Radio-Prædikant i sin Tale til Kirkernes Nationale Raad i Amerika. Han forklarede ikke Maa-den, denne Rystelse blev udført paa, men det gør Bibelen. I vor Tekst og andre Steder *forudsiger* Bibelen den vældige Kundskabsforøgelse, som vi har oplevet i vor Tid, og knytter den sammen med det, som Profeten Daniel beskriver som en „Trængselstid, der ikke har været fra den Tid, et Folk blev til.“ (Daniel 12:1). Vi har lagt Mærke til den Maade, paa hvilken Kundskaben har drevet Verden frem til en Tilstand af Revolution; og det var efter Guds Hensigt, at denne store Forøgelse af Kundskaben kom til Menneskene *netop til den bestemte Tid*.

I en af Bibelens Profetier er denne Kundskabs-Forøgelse beskrevet som Glimtene fra Guds Lyn, og det hedder videre, at ved disse bliver Jorden oplyst og kommer til at skælve. Profeten Haggai forudsagde, at Gud vilde „*ryste alle Folkene*“, og derefter vilde alle Folkenes *Længsel* eller *Attraa* komme. (Haggai 2:7 eng. Overs.) (dansk og norsk „Kostelige Skatte“). Tænkende Mennesker Verden over erkender, at denne Rystelse nu finder Sted, og Kundskaben herom skulde lede til den nærliggende Slutning, at Løsningen paa Problemerne fra disse Rystelser *er i den enes Haand, der har fremkaldt disse omvæltende Begivenheder*, vi nu alle er Vidner til — og det er Gud.

Guds Løsning er Oprettelsen af hans længe lovede Rige i Kristi Hænder. Intet uden dette Rige kan tilfredsstille alle Folkenes Længsel. Det vil være et Verdensstyre, der ikke vil være underkastet de selviske Handlemaader fra særlige eller allerede bestaaende Interesser af nogen Slags. Alle de styrende i dette Rige er blevet beredt under særligt guddommeligt Overopsyn. Og de vil have paa Hjerte at virke for Folkets sande Vel og ikke fremme specielle Interesser af nogen Slags. Og absolut ikke med de Formaal for Øje at samle Stemmer for at blive genvalgt.

Ja, alle Folkenes Længsel skal komme, men først maa Folkene rystes endnu mere, rystes, indtil de erkender deres fulde Afmagt til at frembringe Fred, Orden og Retfærdighed i en stridende og kaotisk Verden. Kun med Troens Øje og med det udvidede Syn fra Guds Løfter er det muligt at se fremad og se det endelige Resultat af disse Trængselens Tider. Lykkelige er de, som er velsignet med et saadant udvidet Synspunkt, for det betyder, at de kan glæde sig uden Frygt og kan aflægge Vidnesbyrd om, at en ny Konge staar for Døren, og snart vil aabenbare sin Autoritet og Magt til evig Velsignelse for hele Menneskeslægten.

Guds Genoprettelses Plan.

„Saa fat da et andet Sind og vend om, for at eders Synder maa blive udslettet, saa Husvælsens Tider kan komme fra Herrens Aasyn, og han kan sende den for eder udkaarede Messias, Jesus, hvem Himmelen skal huse indtil de Tider, da alt det bliver genoprettet, som Gud har talt om ved sine hellige Profeters Mund fra oldgamle Dage af. Moses har jo sagt: En Profet ligesom mig skal Herren, eders Gud, oprejse eder af eders Brødre; ham skal I høre i alt det, som han taler til eder; og det skal ske, hver Sjæl, som ikke hører denne Profet, skal udryddes af Folket. Men ogsaa alle Profeter fra Samuel og derefter, saa mange, som har talt, har ogsaa forkyndt om disse Dage. I er Børn af Profeterne og af den Pagt, som Gud gjorde med vore Fædre, da han sagde til Abraham: Og i din Æt skal alle Jordens Slægter velsignes. I var de første, som Gud sendte sin Tjener til, da han lod ham fremstaa, for at han skulde velsigne eder, idet enhver af eder vender sig bort fra sin Ondskab.“ — Ap. G. 3:19—26.

Apostelen Peters Brug af Ordet *Genoprettelse* i hans Profeti om de Begivenheder, der skulde følge Kristi andet Komme, tilkendegiver, at der vil komme en Periode med store Forandringer. Dette Program betyder ikke Skabelsen af et nyt Paradis, men en Genoprettelse af det Paradis, som gik tabt. Jesus siger i Lukas 19:10, at Menneskesønnen er kommet for at søge og frelse det, som var tabt. Fuldendelsen af denne guddommelige Plan kræver baade Jesu første og andet Komme. Ved hans første Komme gav han sig selv hen som en Genløsning eller tilsvarende Pris, for at den Dødsstraf kunde blive ophævet, der var paalagt Menneskeslægten i Edens Have. Han kommer anden Gang med det Formaal at genoprette alle *dem* til Liv, der mistede Livet ved Adams Overtrædelse.

Om vi kan forestille os den Fuldkommenhed og Lykke, som vore første Forældre nød, før de syndede mod Guds Lov, saa kan vi i nogen Grad forstaa de revolutionerende Forandringer, der maa gennemføres i Verden, for at det tabte Paradis med alle dets Velsignelser kan blive oprettet af den tilbagevendte Kristus. Edens Have var kun et lille Eksempel paa, hvorledes hele Jorden vil blive, naar Guds Program for Genrejsningen, Genoprettelsen, er fuldendt.

Guds Aasyns Smil bringer Velsignelser til alle.

Apostelen siger, at Vederkvælgelsens Tider maa komme fra „Herrens Aasyn“, eller mere nøjagtigt efter den græske Tekst „ud fra Herrens Aasyn“. Dette særlige eller typiske Udtryk fra Østen indeholder Tanken

om, at Guds Gunst bliver aabenbaret mod Menneskeslægten. Apostelens hele Tanke gaar ud paa, at Kristi andet Komme er en Aabenbarelse af Guds tilbagevendende Gunst mod Slægten, og den indleder en Tidsperiode, under hvilken han saa at sige vil smile til den menneskelige Slægt og velsigne den ved at genindsætte Slægten i det Paradis-Hjem, som de mistede for saa længe siden.

Apostelen erklærer, at alle Guds hellige Profeter har forudsagt den kommende Genoprettelsens Tid. David var en af disse Profeter, der havde meget at sige om dette Emne. I hans 30. Salme, Vers 6 nævner han det i Forbindelse med Tanken om Guds tilbagevendende Gunst. Han siger: „Thi et Øjeblik varer hans Vrede, men hans Naade Livet igennem; om Aftenen gæster os Graad, men om Morgenens Frydeskrig.“ Guds Vrede mod hans menneskelige Skabning begyndte, da vore første Forældre var ulydige mod hans Lov, hvilket resulterede i, at de blev dømt til Døden og forvist fra deres fuldkomne Hjem i Eden. Fordi deres Børn var ufuldkomne da de blev født, blev Dødsstraffen videreført til dem og hele Menneskeheden. Hele Verden har gennemgaaet en Sorgens og Dødens Nattetid.

Medens denne Aabenbarelse af Guds Vrede er blevet fortsat i mere end 6000 Aar, er det dog kun at regne for „et Øjeblik“ sammenlignet med Guds Velsignelser og Naade, der vil vare evigt; for den enkelte har det ikke varet længere end det korte Spand af Tid fra Vuggen til Graven. Guds Vredes Nat vil ikke vare ubegrænset. Gud vil vende sit Aasyn mod Menneskeheden. Hans Naade blev frem for alt vist, da han sendte sin Søn for at blive Menneskets Genløser og bevises yderligere ved, at han sender ham anden Gang for at genoprette den Slægt, som han genløste. Og David siger, at „i hans Gunst er Livet“ (eng. Overs.), hvilket betyder, at, naar Gud atter smiler til Menneskeheden, vil Sygdom og Død ophøre. Saaledes vil den lange Syndens, Sorgens og Dødens Nat ende i en Glædens Morgen.

Genløsningsværket.

Som allerede bemærket er den kommende Genoprettelse mulig gjort ved Kristi Genløsningsværk, der blev fuldbyrdet ved hans første Komme. Profeten Hoseas refererer til dette, naar han som Herrens Talerør siger: „Af Dødsrigets Vold vil jeg forløse dem, fra Døden vil jeg genløse dem. Død, hvor er din Pest? Dødsrige, hvor er din ødelæggende Magt?.“ Hoseas 13:14.

Læg Mærke til, hvorledes Guds Profet i den her citerede Tekst forener Genløsningsbetalingen med Tilintetgørelsen af Døden. Det nye Testamente forklarer dette ved at vise, at Jesus, Guds Søn, blev sendt til Verden af den himmelske Fader for at være denne Løskøber eller Genløser. Han kom for at dø „den retfærdige for uretfærdige“. (1 Peter 3:18). Paulus for-

klarer, at dette var altsammen i Overensstemmelse med Guds Vilje og ifølge hans Plan for at frelse Menneskeheden fra Døden. Apostelen siger: „Thi der er een Gud og ogsaa en Mellemmand inellem Gud og Mennesker, Mennesket KRISTUS JESUS, som gav sig selv til en Genløsningsbetaling for alle, hvilket er Vidnesbyrdet i sin Tid.“ — 1. Tim. 2:5,6.

Fortjenesten ved Kristi Genløsning er kun opnaaelig for den enkelte paa Betingelse af Kundskab og Tro, og Apostelen forsikrer os, at denne Kundskab vil blive bevidnet for alle i den rette Tid. Den rette Tid for Verden til at faa Kundskaben om Kristi Genløsning, vil være under den Messianske Periode, der følger efter Mesterens andet Komme.

Alle Guds Profeter.

Apostelen Peter fortæller os, at den kommende Genoprettelses Tid blev forkyndt af alle Guds hellige Profeter fra de ældste Dage. Naar vi undersøger det Gamle Testamente, finder vi, at det er sandt. Esajas var en af disse hellige Profeter, og han oplyser meget om Emnet: *Genoprettelse*. I Kapitel 35 fortæller han os, at „de blindes Øjne aabnes, og de døves Øren oplades, den halte springer som en Hjort, og den stumme Tunge synger.“

Esajas taler ogsaa om en „Vej“, der vil blive banet for Folket, en Vej, der fører til Hellighed eller Fuldkommenhed. Han fortæller os, at ulig den snævre Livets Vej i Evangeliets Tidsalder, vil alt paa denne Vej blive gjort jævnt og tydeligt, ja, saa tydeligt, at den almindelige vejfarende, skønt Lægmand, ikke vil tage fejl. Dette er overensstemmende med andre profetiske Beretninger om den Tid, hvor „Jorden vil blive fuld af Herrens Kundskab ligesom Vandet, der dækker Havets Bund.“ (Esajas 11:9. Hab. 2:14). Esajas forsikrer os ogsaa om, at der ikke skal findes Løver paa denne Vej. Peter fortæller om den nuværende Tid, at „Djevelen gaar omkring som en brolende Løve søgende, hvem han kan opsluge.“ (1. Peter 5:8). Ifølge Apostelen Johannes Syn bliver Satan bundet i Begyndelsen af den kommende Genoprettelses Tid. (Aabenbaringen 20:1,2). Saaledes var det ganske rigtigt, naar Profeten sagde, at ingen Løver skal gaa paa den Vej, der fører tilbage til Livet og til Paradiset. Esajas fortsætter sin Beskrivelse af denne hellige Vej og siger, at intet Rovdyr skal findes der. Bibelen taler om forskellige Vilddyr, der har pint og plaget Folket ned gennem Tidsaldrene. Hos Daniel og i Aabenbaringen er disse Rovdyr omtalt. De er Symboler paa de forskellige dyriske Regeringer, der har udnyttet og undertrykt Folket. Men før Kristi Rige bliver fuldt oprettet, vil alle disse „Vilddyr“ blive tilintetgjort; saa vil det gaa i Opfyldelse, at „intet Rovdyr findes der.“ Esajas 35: 9.

Og tilsidst fortæller Profeten os, at „Herrens forløste skulle komme til-

bage og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde skal være over deres Hoved, Fryd og Glæde skulle de naa, og Sorg og Suk skal fly.“ Oh ja, det var Guds Hensigt med at genløse Menneskene, at de kunde vende tilbage fra Døden og indgaa til Glæden ved Livet; en Glæde, der langt vil overgaa, hvad de tidligere har oplevet, fordi de vil komme til at kende Gud, hvis de er lydige og fortsætter med at leve, vil de modtage hans Gunst, hans Velsignelse, der gør rig.“ (Esajas 35: 1. Ordsprog 10:22).

Naar man ser det ud fra Profetiernes Standpunkt, forstaar man, at *Genoprettelse* betyder Genopstandelse. Der er Bibellæsere, som er villige til at indrømme, at Kristi andet Komme vil betyde en almindelig Omvendelse for den dalevende Generation; men de prøver at begrænse Genoprettelsen til denne saakaldte „Verdensomvendelse“, idet de ikke fatter, at naar alle Familier, der har levet paa Jorden, skal velsignes, og naar „alle Tings Genoprettelse“ skal komme, betyder det, at alle, der sover Dødens Søvn, saavel som alle levende, vil faa Lejlighed til at blive velsignet. Ja, naar man ser det fra Profetiernes Standpunkt, er det ganske klart, at *Genoprettelse* betyder *Opstandelse*.

Job var en anden af Guds hellige Profeter, og han udtrykte Haabet om Opstandelse saaledes: „Naar en Mand dør, mon han da skal leve op igen, saa vil jeg vente alle mine Stridsdage, indtil min Afløsning kom. Du skulde kalde, og jeg skulde svare dig, du skulde hænges efter dine Hænders Gerning.“ (Job 14:14,15). Saaledes udtrykker Job sin Tro paa, at han vil høre Herrens Stemme, der vil kalde ham frem af Graven. Jesus sagde det samme, men paa en mere forstaaelig Maade. Det lyder saaledes: „Undrer eder ikke herover, thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som er i Gravene, skulde høre hans (Menneskesønnens) Røst, og de skulde gaa frem.“ (Johs. 5: 28).

Sodomiter genoprettes.

Ezekiel var ogsaa en af Guds hellige Profeter, og han fremhævede, at et saa ugudeligt Folk som Sodomiterne vil blive kaldt frem fra deres Grave under Genoprettelsen. Ezekiel sagde, idet han irettesatte Jøderne for deres Troløshed og samtidig mindede dem om Haabet om Opstandelsen: „Og din Søster Sodoma og hendes Døtre skulde vende tilbage til deres første Tilstand, og Samaria og hendes Døtre skulde vende tilbage til deres første Tilstand, og du og dine Døtre, I skulde vende tilbage til eders første Tilstand“ (som Mennesker). (Ezekiel 16:55).

Detto indbefatter naturligvis ikke universal Frelse for de ugudelige uden Hensyn til, om de viser Lydighed mod den guddommelige Lov eller ej, men det betyder en universal Lejlighed til Frelse. Jesus sagde om Sodomiterne,

at det vilde blive mere taaleligt for dem paa Dommens Dag, end det vilde blive for Folk i visse jødiske Byer. (Matt. 10:15, 11: 24).

Der vil blive givet enhver en fuld Lejlighed til at opnaa evigt Liv paa Betingelse af Lydighed under Genoprettelsestiden; og vi kan forstaa, hvorfor det vil blive mere taaleligt for Sodomiterne end for mange andre. Herren havde rigt velsignet den jødiske Nation, og de syndede mod større Lys, end Sodomiterne gjorde. Derfor vil det kræve større Ydmyghed af Jøderne at komme i Harmoni med Herrens Lov. Jesus sagde, at hvis de kraftige Gerninger, der var sket i Kapernaum, var sket i Sodoma, da vilde Sodoma have omvendt sig. (Matt. 11:21—23). Men mange store Gerninger vil blive gjort i Sodoma. Sodomiterne vil blive oprejst fra de døde og faa Lejlighed til under de mest gunstige Vilkaar at omvende sig og leve, og uden Tvivl vil de fleste af dem angre og vende om og med Glæde vandre paa den Vej, der fører til evigt Liv.

Børn vil blive opvakt fra de døde.

Jeremias var ogsaa en af Herrens hellige Profeter, og han fortalte meget om Genoprettelsen. I hans Profeti Kapitel 31 finder vi en Forjættelse om Opvækkelsen af Børn. Denne særlige Forjættelse har at gøre med de Børn, som Herodes lod dræbe ved Tiden omkring Jesu Fødsel, men viser tillige, at det er Guds Hensigt at opvække alle, der er døde som Børn. Og hvor herligt vil det ikke blive for Mødrene at faa deres Børn tilbage igen og atter faa det Privilegium at opdrage dem, akkurat som om de ikke havde været døde.

Profeten siger: „Saa siger Herren: Der er hørt en Røst i Rama, en Klage, bitter Graad, Rakel græder over sine Børn, hun vægrer sig ved at lade sig trøste over sine Børn, thi de er ikke mere til. Saa siger Herren: Hold din Røst fra Graad og dine Øjne fra Taarer, thi der er Løn for dit Arbejde, siger Herren, og de skulle komme tilbage fra Fjendens Land. Og der er Haab for din sidste Tid, siger Herren, og Børnene skulle komme igen til deres Landemærker. (Jer. 31: 15, 16, 17).

Profeten Daniel forudsagde ogsaa den kommende Genoprettelses Tid, idet han antydede, at den vilde følge efter den store Trængselstid, hvormed den nuværende Tidsalder ender. Han siger, at mange af dem, som sover i „Jordens Støv, skulle opvaagne“. (Daniel 12:2). Da Gud udtalte Dødsdommen over vore første Forældre, sagde han: „Du er Støv, og du skal blive til Støv igen.“ (1. Mosebog 3:19). Disse Ord fra Profeten Daniel betyder i Virkeligheden Ophævelsen af den adamitiske Dødsdom, og at de, der sover Dødens Søvn, bliver genopvakt til Livet. Hvilken smuk Maade at illustrere det velsignede Genoprettelsesværk paa.

En anden af Guds hellige Profeter var Amos, og han siger om Herren: „Paa den Dag vil jeg oprejse Davids faldne Hytte, og jeg vil opmure Brudene derpaa og oprejse det nedrevne deraf og bygge den som i fordums Dage.“ (Amos 9:11). David byggede Tabernaklet for at huse Pagtens Ark deri paa den Tid, da den blev tilbagegivet Israel fra Fjendernes Hænder. Pagtens Ark var et smukt Symbol paa Guds Nærværelse og Gunst, der for en Tid var frataget Israel, og da denne Ark blev tilbagegivet dem, betød det, at Guds Gunst atter var over Nationen, og dette indledede en stor Glædens Tid.

Genopbygningen af Davids faldne Hytte er derfor et Symbol paa, at Guds Gunst atter kommer tilbage til Israel efter at være borttaget for lang Tid, og dette er nøjagtigt, hvad der vil ske for Israel og for den hele Verden i „Tiden for Genoprettelsen.“ Denne Profeti er citeret i Apost. Gern. Kap. 15, og dens Opfyldelse vil ske ved Kristi andet Komme, hvor Hedninger saavel som Jøder vil blive velsignet. Vi citerer: „Jacob sagde: I Mænd, Brødre, hører mig. Simon har fortalt, hvorledes Gud først drog Omsorg for at tage ud af Hedninger et Folk for sit Navn, og dermed stemmer Profeternes Tale overens, som der er skrevet: Derefter vil jeg vende tilbage og atter opbygge Davids faldne Hytte, og det nedrevne af den vil jeg atter opbygge og oprejse igen, for at de øvrige af Menneskene skulle søge Herren, og alle Hedningerne, over hvilke mit Navn er nævnt, siger Herren, som gør dette. (Ap. G. 15:13—17).

Her ser vi, at det ikke var Guds Hensigt at omvende Verden mellem Jesu første og andet Komme, men at udvælge sig en lille Skare fra Hedningerne til at samarbejde med Mesteren i det fremtidige Riges Gerning, udtage et „Folk for sit Navn.“ Her fremhæves atter det herlige Maal for Guds Kærlighed, idet Guds Gunst, efter at dette Folk er udtaget, vil vende tilbage til Jøderne, og alle Hedninger vil da faa Lejlighed til at søge Herren.

Frelsere paa Zions Bjerg.

Obadias var en anden af Herrens hellige Profeter, og i det sidste Vers af hans Profeti siger han: „Og Frelsere skulle drage op paa Zions Bjerg for at dømme Esaus Bjerg, og Riget skal høre Herren til.“ Almindeligvis tænker vi kun paa een Frelser, og i Sandhed *JESUS er Frelseren*. Hvis Jesus ikke havde udgydt sit Blod, vilde der ikke have været Frelse for nogen. Ikke destomindre er hans Efterfølgere indbudt til at tage Del med ham i det Arbejde at bringe Frelse til Verden. De lider og dør med ham, for at de kan leve og regere med ham i hans Rige, og hans Regering gaar ud paa at frelse Verden fra Døden.

I Aabenbaringen 14:1—4 bliver disse Frelserere paa Bjerget Zion atter omtalt. Johannes siger: Og jeg saa og se, Lammet stod paa Zions Bjerg og med det 144,000, som havde dets Navn og dets Faders Navn skrevet paa deres Pander.“ Nu forstaar vi, hvad Jakob mente med, at et Folk skulde udtages fra Hedningerne — et Folk for hans Navn. Til at begynde med var denne særlige Lejlighed begrænset til Jøderne alene, men Nationen som et Hele forkastede den, og Herren vendte sig da til Hedningerne for at udfylde det fastsatte Antal af Frelserere, der skulde være paa det symbolske Bjerg Zion sammen med Jesus. De maa alle bære Faderens Navn, da de alle er blevet antaget i den guddommelige Familie og saaledes bliver Guds styrende og ledende i det nye Rige.

Jesu Efterfølgere, der er skildret som Frelserere med ham paa Zions Bjerg i Riget, er *ikke* ophøjet til dette, fordi de har givet dem selv som nogen Genløsning — i Sandhed dette var ikke nødvendigt eller muligt for dem — men for deres Trofasthed i at følge Jesus ind i Offerdøden bliver de delagtige med ham i at uddele de store lovede Velsignelser, der er Resultatet af hans Genløsningsværk. Og naar Profeten viser Frelserere staa paa Zions Bjerg, vil det blive paa den Tid, hvor „*Riget vil være Herrens*.“ Det vil være Tiden for Genoprettelsen.

De sidste Dages Velsignelser.

Endvidere er Mika en af de hellige Profeter, og han siger meget om Genoprettelsen. I Kap. 4: Vers 1—4 læser vi: „Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være grundfæstet oven paa Bjergene og ophøjet over Højene, og Folkene skulde strømme til det. Og mange Hedninger skulde komme og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Hus, og han maa lære os sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier, thi fra Zion skal udgaa Lov og Herrens Ord fra Jerusalem. Og han skal dømme imellem mange Folkeslag og holde Ret for vældige Hedningefolk ud i det fjerne, og de skulle omsmede deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Haveknive, et Folk skal ikke løfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere øve sig i Krig. Men de skulle bo hver under sit Figentræ og under sit Vintræ, og ingen skal forfærde dem, thi den Herre Zebaoths Mund har talt.“

Naar vi læser Daniel 2:35—44, forstaar vi, at „Herrens Bjerg“ i Virkeligheden er „Herrens Rige“. Og bemærk, hvor omfattende de Velsignelser er, der vil strømme ud over Verden under Genoprettelsestiden. Billedet begynder med de „sidste Dage“, Perioden, hvor den gamle Tingenes Orden under Satan vil blive væltet over Ende af den store Trængselstid. I deres Fortvivlelse vil Folk vende sig til Herren for Hjælp og Vejledning i deres Anlig-

gender — hvorledes de kan blive befriet fra den Ødelæggelse, der er fremskyndet af deres egen Egoisme og Daarskab.

Naar de anerkender det ny Rige, vil de blive belært om Herrens Veje, hvilke vil blive Fredens Veje i Stedet for Krigens Veje. Økonomisk Sikkerhed vil ogsaa blive et af Kendetegnene paa den nye Dag af Messias-Riget, — enhver skal „bo under sit Vin- eller Figentræ“. Vi skal naturligvis ikke opfatte dette altfor bogstaveligt, idet det blot er et Billede paa Tryghed og Lykke, hvor ingen skal forfærde dem. Tanken gaar ud paa, at der vil blive sørget rigeligt for alle i Genoprettelsestiden. Forsorgen vil blive varig, den vil vare ligesaa længe, som den enkelte er lydig mod Guds Lov.

En universal Religion.

Habakuk var en af Herrens hellige Profeter og fortæller ogsaa om Genoprettelsestiden, saaledes: „Thi Jorden skal fyldes med Kundskab om Herrens Herlighed som Vandet, der dækker Havets Bund.“ (Habakuk 2:14). En anden af Guds hellige Profeter Zefanias taler ogsaa om den Oplysning om Gud, der vil komme til Folket paa den Tid. Vi citerer: „Thi da vil jeg omskifte Læberne til rene for Folkene, og de skulle alle paakalde Herrens Navn og tjene ham endrægtelig“. — (Zefania 3:9).

Jordens Folk vil ikke længere blive delt op i forskellige Religioner. Der vil ikke længere være nogle, der er Katoliker eller Protestanter, Muhamedanere eller Buddhister etc. Satans forblindende Indflydelse vil ophøre ved Udbredelsen af Guds herlige Sandheds Lys. Folk vil da blive undervist — Læberne omskiftet til rene —, og dette vil, som Profeten siger, faa til Resultat, at hele Menneskeslægten vil paakalde Herrens Navn og tjene ham endrægtelig. Saaledes vil den sande Kundskab om Gud blive genindført under Genoprettelsestiden.

Profeten Sakarias, som ogsaa talte for Herren angaaende den glædelige Genoprettelsesdag, kommer med en mere detailleret Forklaring om, hvorledes Tusindaarsrigets oplysende Indflydelse vil indvirke paa Folket. Han siger: „Og det skal ske paa den Dag, at der intet Lys skal være, de prægtige Himmellys skulle fordunkles. Og det skal være een Dag, den skal være kendt af Herren, den skal ikke være Dag og ikke Nat, og det skal ske mod Aftens Tid, at der skal blive Lys.“ — (Sakarias 14:6—7).

Man tænker her paa gradvis Oplysning, og det er let at se, hvorledes den vil foregaa. Messias-Riget vil først blive oprettet med de levende Generationer, og naar vi prøver paa at fatte Jordens Størrelse og de Myriader af Mennesker, der befolker den, kan vi forstaa, at der maa gaa nogen Tid, før alle vil komme til Kundskab om det nye Rige. Det vil ogsaa tage Tid for Folket at blive fri for deres Overtro og forkerte Tanker om Gud

og at komme til at kende HAM paa den rette Maade.

Og saa er der alle de Billioner af Mennesker, der er døde, og naar de bliver oprakt til Livet, vil det blive nødvendigt at undervise ogsaa dem i den sande Kundskab om Gud. De har intet lært i Graven, derfor vil de behøve at lære om den sande Gud, naar de kommer frem fra Gravene, saa at de kan faa Lejlighed til at adlyde hans Love. Saaledes vil Oplysningsarbejdet for Folket fortsætte gennem hele Rigets tusindaarige Dag.

Der vil være tildels Lys og tildels Mørke i hele den Periode. Det vil blive en Tid, hvor Folket faar deres Overtro og Blindhed gradvis fjernet. Indtil dette Arbejde er fuldendt, vil der stadig være noget symbolsk Mørke i Verden, men om Aftenen eller ved Slutningen af denne herlig Dag, vil det blive helt og fuldt lyst. Saa vil Retfærdighedssolens oplysende og helbredende Indflydelse, som Profeten Malakias profeterer om, have spredt alle Mørkets Taager, og Kundskaben om Guds Herlighed vilde fylde Jorden paa ethvert Sted. — (Malakias 4:2).

Haandgribelige Velsignelser.

Resultatet af Kristi andet Komme vil saaledes blive herligt og straalende. De Velsignelser, der vil strømme fra hans Riges Styre, vil blive meget praktiske. Ifølge de hellige Profeters Vidnesbyrd bliver Velsignelserne under Genoprettelsen disse:

Oplysning om den sande Gud og hans Plan, idet der vil blive gjort Ende paa de talløse overtroiske og upaalidelige Trospaastande, der har plaget og forvirret i Verden lige siden Edens Have.

Befrielse for Sygdomme af enhver Art for dem, der er lydige mod det nye Riges Love.

Befrielse fra Døden for den Tids troende.

Aldrig mere Krig.

Økonomisk Sikkerhed for alle.

Men alle disse praktiske og tilfredsstillende Goder under Messias' Rige vil ikke blive tildelt uden Betingelser. Nej, Apostelen Peter minder os meget omhyggeligt om, idet han taler om Genoprettelsestider, „det skal ske, at hver Sjæl, som ikke hører den Profet, skal udryddes af Folket.“ (Apost. Gern. 3:23). Det er den samme Tanke, der gør sig gældende i Lignelsen om Faarene og Bukkene. Til dem, der er repræsenteret ved Faarene, hedder det: „Kommer hid, I min Faders velsignede, arver det Rige, som har været eder beredt fra Verdens Grundlæggelse.“ Men til Bukkene, de ulydige, lyder det: „Gaar bort fra mig, I forbandede, til den evige Ild,“ eller som det hedder i det sidste Vers: „til evig Straf.“ Dette betyder i Henhold til den græske Tekst „Afskærelse“ fra Livet. (Matt. 25:31—46).

Men som Lignelsen viser, vil den Tids lydige, Faareklassen, faa det op-
 rindelige Herredømme tilbagegivet til dem. Det Herredømme var over Jor-
 den og over alle Skabninger paa Jorden. Her bliver vi atter mindet om
 Genoprettelsen. Paradisets Genoprettelse, der vil blive verdensomspændende
 baade i Udstrækning og i Virksomhed. Og hvilket vidunderligt Haab er
 dette for den stakkels, syndige og døende Verden. Det er praktisk talt umul-
 ligt nu at forestille os de Forandringer, der vil finde Sted paa Jorden, naar
 den guddommelige Genoprettelsesplan træder i Kraft. Tænk paa de Foran-
 dringer, der vil indtræffe, naar Sygdom og Død ikke skal være mere. Tænk
 paa andre Forandringer, der skyldes den Kendsgerning, at der ikke mere
 skal være Krig. Prøv at fatte de Forandringer, der vil ske, naar Folk læ-
 rer at kende og elske og oprigtigt at tjene den sande Gud. Tænk paa, hvad
 det vil betyde, naar Kærlighed træder i Stedet for Selvishhed, der hidtil
 har været det ledende Motiv bag al menneskelig Virksomhed. Tænk paa,
 naar Folk ikke længere behøver at træffe Arrangementer for Indtrædelse
 af Dødsfald. Naar man kan se fremad mod en Glæde, der vil vare evigt i
 Stedet for som nu et kort og hektisk Liv, der i bedste Fald kun bestaar af
 en lille Smule Glæde, men ellers mest af Skuffelse og Sorg. Eller for at
 bruge en af Guds hellige Profeters inspirerede Ord: „Og han skal aftørre
 hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg,
 ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere, thi det forrige er vejet bort.“
 (Aabenbaringen 21:4).

Umuligt vil nogen sige. Nej, Broder, intet af det her nævnte er umuligt
 for Gud. Set med vorø Øjne synes det maaske umuligt, fordi vi aldrig har
 oplevet noget lignende. For 50 Aar siden vilde de fleste af os have sagt, at
 Radioen var et Fantasifoster, men i Dag ser vi, at den er en Realitet. Livet
 i sig selv, Livets Gaade fatter vi ikke. Hvem er saa klog, at han kan fortælle
 os Filosofien om Hjerteslaget? Ingen! Dog, Gud, Skaberen, skabte Hjertet
 og Hjerteslaget, og den samme Gud er ogsaa mægtig til at genoplive Hjerte-
 slaget paa 20 Billioner Mennesker, der engang levede et kort Liv, der af-
 sluttedes med Døden, fordi Guds Retfærdighed havde forordnet, at in-
 gen ufuldkommen Skabning kunde fortsætte med at leve. Denne herlige
 Genoprettelsesplan vil blive fuldført under Messias-Riget, der snart vil blive
 oprettet.

(Omstaaende to Artikler kan faas i Særtryk til Fremstillingspris)

Hvad skal Gud sende?

„Derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, for at de skal tro Løgnen, for at de skal dømmes (som uværdige til det høje Kalds Ære og Værdighed), som ikke havde troet Sandheden, men haft Velbehag i Uretfærdigheden.“ (2. Tess. 2:11—12).

Naar Læresætninger betragtes fra det urette Synspunkt, kan de se ud som Sandhed uden at være det. Saaledes opstaa Vildfarelser ved at betragte Tingene fra det urette Standpunkt eller i urigtig Belysning eller ogsaa ved at løsrive et Emne fra sin rette Sammenhæng med andre beslegtede Emner. En Vildfarelse er mere eller mindre farlig i Forhold til den Sandheds Betydning, som den fordunkler eller forfalsker, og den, som lader sig lede af Vildfarelsen, tager følgelig mere eller mindre Skade. Vildfarelser kan opstaa paa alle Omraader. Den tilfældige Efterspørgsel efter en mindre gangbar og mindre praktisk Vare kan forlede Fabrikanten eller Købmanden til at anskaffe et for stort Lager, og Følgen deraf bliver et økonomisk Tab. Dersom en Mand eller Kvinde danner sig falske Livsanskuelser eller ved Valget af Livsledsager ikke tager Hensyn til den indre Karakter, men blot lader sig lede af det ydre Skin, da kan Følgen blive mange Aars Elendighed i Familien. I Forretningslivet, i Politiken og paa alle andre Omraader i de verdslige Fodhold viser det sig, at mange kommer i Ulykke, fordi Sager og Ting betragtes fra det urette Synspunkt, og dette leder til Vildfarelse. Det samme gælder ogsaa med Hensyn til vort Forhold til Evigheden, angaaende hvilket vi let paavirkes af vildfarende Opfattelse.

Naar et Menneske er besnæret af Vildfarelse, er det meget svært at overbevise vedkommende derom, thi han tror fuldt og fast, at han har den rette Opfattelse. Han gør Fordring paa at være ærlig i sin Opfattelse og Overbevisning, og han er det. „Mangen en Vej tykkes en Mand ret (selv naar det Punkt, hvori han er vildfarende, er af allerstørste Betydning), men Enden derpaa er Dødens Veje.“ (Ordspr. 14:12). Verden er paa denne Fristelsens Dag fulde af Vildfarelser og forvildede, vildledte Mennesker, der alligevel tror, at de har rigtige Anskuelser, og som haaber, at de i sin Tid skal faa deres falske Forhaabninger virkeliggjorte. Vi forbigaar de finansielle og politiske Vildfarelser, mange er saa stærkt besnærede af disse, at de anvender al deres Tid og Kraft derpaa, og som Løn for al deres Møje høster de tilsidst en Hvirvelstorm af Forvirring, Nederlag og kulkastede Forhaabninger.

Spørgsmaalet bliver da, hvorledes man kan undgaa disse Vildfarelser, som er saa almindelige blandt Mennesker. Intet Medlem af vor faldne Slægt kan gennem sin egen Visdom eller Dygtighed beskytte sig imod Vildfarelse.

Paa Grund af Syndefaldet er vi svage og skrøbelige, saavel i Forstand som i fysisk Retning. Tiden til at indhente Lærdom i er kort, vor Erfaring indskrænket og omvekslende, og vor Kundskab er nødvendigvis kun ringe. Erhvervelsen af Rigdom er det Maal, som mange efterstræber, og de venter timelige Fordele, men de fleste finder til Slut, at deres Forhaabninger var bedragelige. Vi ser ogsaa, hvorledes Mennesker slutter sig sammen i politiske Foreninger og kæmper og stræber efter at virkeliggøre en Mængde bedragelige Forhaabninger, som vil ende med almindeligt Oprør blandt alle Jordens Folk og — „en Trængsels Tid, som der ikke har været fra den Tid, et Folk blev til, indtil den Tid.“ — (Matt. 24:21; Dan. 12:1).

Men det, som særlig angaar *Guds Folk*, er saadanne *Vildfarelser*, som berører *Guds Ord* og *Hans Veje* og alt, som kan paavirke de Troendes evige Interesser. Den Troende har i Almindelighed kun lidt at gøre med de finansielle Forvildelser, thi de fleste af dem er fattige i denne Verden og har ikke meget at tabe. Men en Forjættelse, som gør den fattige rig, er denne: „Brød gives ham, hans Vand svigter ikke.“ — (Es. 33:16).

Han har ikke samlet sine Skatte her paa Jorden, men i Himlen. De Troende bliver heller ikke berørt af de politiske Vildfarelser, om hvilke vi ved, at de snart skal lede ind i store politiske Vanskeligheder, som allerede nu er svære nok; disse har særlig Betydning for Verden, som retter hele sin Opmærksomhed paa det timelige. — Det Spørgsmaal, som berører os her, er, hvorledes vi skal undfly de overalt om sig gribende Vildfarelser, som fordunkler Guds Ord og forvender Hans rette Veje; og hvilke Beviser har vi for, at vi ikke allerede er besmittede med saadanne Vildfarelser? Disse er vigtige Spørgsmaal, som intet sandt Guds Barn kan forbigaa med Lige-gyldighed. Lad os give Agt paa Apostlens Ord, som synes at indbefatte, at det (indirekte) er Guds Veje, at nogle skal besnæres af Vildfarelser, just i den Hensigt, at de skal blive dømte. „Gud skal sende dem (tillade, at der kommer til dem) kraftige Vildfarelser, for at de skal tro Løgnen, for at alle de skal dømmes, som ikke har troet Sandheden, men haft Velbehag i Uretfærdigheden“.

Hvem er da disse, som Gud vil have besnærede i Vildfarelser og dømte? Vi har Svaret her i vor Tekst. Det er disse, som ikke tror Sandheden, men har Velbehag i Uretfærdigheden. Det er ikke saadanne, som aldrig har hørt Sandheden, men just saadanne, som har hørt og forstaaet Sandheden og vendt sig bort derfra, forkastet den og „haft Velbehag i Uretfærdigheden“ — vi bør dermed ikke forstaa grov Uretfærdighed, grov udvortes Synd, men en eller anden Slags eller Gren af Uretfærdighed. Ofte kan det være et lille Begær efter nogen større Frihed for Egenviljen i Stedet for en beständig Tilnærmelse til Guds Lighed og nær Overensstemmelse med Guds Vilje,

og Følgen bliver et Behag i saadanne Vildfarelser, som tillader en saadan Frihed og en Neddysen af Samvittighedens Røst.

Saadanne foretrækker Vildfarelser fremfor Sandhed, men Guds Vrede aabenbares fra Himmelen over al Ugudelighed og Uretfærdighed. Disse, som ikke har modtaget Kærligheden til Sandheden, bliver af Gud ansete som uværdige til at eje Sandheden, og derfor skal Gud sende dem kraftige Vildfarelser, for at de skal tro Løgnen og gaa ud i det ydre Mørke, som omslutter Verden. Disse Vildfarelser fremtræder i den mest bedrageriske Skikkelse, og enhver, som mangler Kærligheden til Sandheden, bliver hurtigt et Bytte for Vildfarelsen og det, næsten uden at han selv ved noget derom.

Naar det nu forholder sig saaledes, bør vi med største Omhu give Agt paa Davids Spørgsmaal: „Hvo skal stige op paa Herrens Bjerg, og hvo skal staa paa Hans hellige Sted?“ Læg vel Mærke til Svaret: „Den, som har uskyldige Hænder og et rent Hjerte, som ikke har vendt sin Hu til Løgn og ikke har svoret falskelig. Han skal medbringe Velsignelse fra Herren og Retfærdighed fra sin Frelses Gud.“ Saadan er deres Slægt, som spørger efter Herren, saadan er den Klasse af Mennesker, som bliver *bevarede for Vildfarelse*. Disse indtager et Iagttagelsens Standpunkt, fra hvilket enhver Vildfarelse viser sig i sin virkelige Dragt, og hvorfra enhver Sandhed viser sig i sit rette Lys og med sit guddommelige Segl og Mærke. Giv Agt paa de særlige Kendetegn paa denne Klasse af Mennesker. De har „uskyldige Hænder“; deres Gerning er maaske meget ufuldkommen paa en maaske haltende Maade, de tjener de Helliges timelige og aandelige Behov fra deres eget meget tarvelig og ringe Forraad, men deres Gerning er ren, deres Vidnesbyrd er frit for Begær efter Selvophøjelse, og de søger ikke Menneskers Pris, deres Liv og Vandel er fri for Snyderi og Praleri. Hvad de gør, det gør de i Oprigtighed og Ydmyghed ind for Herren og ikke for at vinde Berømmelse af Mennesker. De er „rene af Hjertet“, — Gud prøver dem og erkender, at deres Bevæggrunde er rene. Deres Hjertes hele Længsel er at forherlige Gud og være til Velsignelse for deres Medmennesker og særlig Troens Husstand.

„De vender ikke deres Hu til Løgn.“ De har ingen forfængelig, verdslig Ærelyst, som de enten hemmeligt eller aabenbart udøver bagved eller over Bækendelsen af fuld Hengivenhed til Gud; intet Begær efter at synes store, gode eller vise i Menneskers Øjne, og intet Begær efter at tage tilbage det jordiske Offer, som de en Gang har helliget Gud. Og de „sværger ikke falskelig.“ Da de sluttede Pagt med Gud og ofrede sig helt til Hans Tjeneste, gjorde de det ikke med det hemmelige Forbehold at ville beholde noget for sig selv (ligesom Annanias og Safira Ap. G. 5:1—10), og de har ikke siden tilbagekaldt dens Forpligtelse. Denne Klasses hele Livsretning er præget

af en alt gennemgribende Oprigtighed og Sandhedskærlighed. De er trofaste og ydmyge, de elsker Retfærdighed og længes efter fuld Lighed med Kristus, forvandlede og formede efter Retfærdighedens Grundsætninger, og følgelig hader de alle falske, ugudelige og onde Veje. De erkender, at de selv kommer til kort og ikke har naaet Fuldkommenhedens Maalestok, og derfor stoler de ikke paa Kødet, men med Tillid til Kristus underordner de deres egen Vilje og deres eget Omdømme under Guds Vilje og Plan. *Saaledes har de ingen egne Planer*, men er rede til at udføre Guds Plan og sige: „Hvad vil du, Herre, at jeg skal gøre?“ Og efter at Herren har givet dem en Opgave, vælger de ikke Tiden efter deres egen Bekvemmelighed, men løser den i Guds Tid og paa Hans Maade og har fuld Tillid til Hans faste profetiske Ord og Hans Forjættelser. De, som har en saadan Aand, kommer ærbødigt til Guds Ord for at lære Guds Vilje og Hans Veje at kende og med et oprigtigt Begær efter at gøre Guds Vilje og erholde den af Gud beredte Vaabenrustning, som beskytter alle dem mod Fjendens Pile, der tager den paa. Uden denne fuldstændige Vaabenrustning kan intet Guds Barn være tryk i disse onde Dage. „Tager derfor Guds fulde Rustning paa, for at I kan gøre Modstand paa den onde Dag og bestaa efter at have fuldbragt alt.“ — (Ef. 6:13—14).

Den onde Dag, som her omtales, er denne Herrens Dag, paa hvilken vi nu lever, denne vor Livsdag, under hvilken Djævelen har Tilladelse til at rette sine „gloende Pile“ imod os, den Dag, under hvilken Dommen gaar over Guds Hus, og da hver Troende faar sin Gerning prøvet som gennem Ild, thi enhvers Gerning skal blive aabenbar, thi Dagen (denne de troendes Dommedag) skal klarlig vise det, efterdi den aabenbares med (Fristelsens og Prøvelsens) Ild, og Ilden skal prøve, hvordan enhvers Gerning er. — 1. Kor. 3:11—13.

Dersom nogen derfor „lider som en Kristen, da skammer han sig ikke, men ære Gud heri; thi Tiden er der, at Dommen skal begynde med Guds Hus.“ (1. Pet. 4:17). Og at Prøvelserne mod Slutningen af den onde Dag bliver skærpede, lærer vi af Apostlen, som siger: „Vid dette, at i de sidste Dag skal vanskelige Tider forestaa,“ og Kendetegnet paa disse vanskelige Tider angiver han ved at nævne atten Laster hos dem, som under alt dette har Gudfrygtigheds Skin, men fornægter dens Kraft.“ (2. Tim. 3:1—5). Disse bør du fly, thi ellers skal ogsaa du snart blive forvildet, hvis du ikke allerede er det. Prøv dig selv, kære Læser. Har du Kærlighed til disse Sandheder, selv om de bringer dig Ydmygelser? Dersom Sandheden opvækker Vrede hos dig mod den, som føler sig kaldet til at fremstille den, da bør du forstaa, at du allerede er paa det Stadium, hvorefter vor Tekst taler. Du er ikke Sandheden værdig, og derfor har Gud sendt dig kraf-

tige Vildfarelser, saa at du skal tro Løgnen. Den nærværende Tid er særskilt „vanskelig“ for de Kristnes Tro, da Vildfarelsen fræsættes paa en saa kløgtig og forslagen Maade, saavel i Tale og Skrift som i de Anordninger, som vedtages til kristelig Opbyggelse. Medens du deltager i Samfundets Fæsttilberedelser, til hvilke enhver er hjerteligt indbudt, og hvor man søger for, at alle befinder sig vel, kan du let faa en fejlagtig Opfattelse af de Ord, som siger: „Vide I ikke, at Verdens Venskab er Guds Fjendskab? Hvo der da vil være Verdens Ven, bliver Guds Fjende.“ (Jak. 4:4). Maaske er Venskabet overfor Verden ikke meget dybt; det, som lokker til Venskabet med Verden, er maaske Entréen, som maa betales, og de Gaver, man haaber at faa, hvis man kan gøre Tilberedelserne tiltrækkende. Men Gud har for sine Hellige beredt et passende Beskyttelsesmiddel i disse vanskelige Tider.

„Uretfærdighedens Hemmelighed“ var allerede virksom paa Pauli Tid, „kun, at den, som holdt den tilbage, maatte ryddes af Vejen“ og først maatte Frafaldet komme og Syndens Menneske (Paven og hans System) aabenbares. Saa det har knap været muligt for de Troende at faa Rede paa Vaabenrustningen, men aldrig har den været saa nødvendig som nu. For nogle Aar siden behagede det Herren at overlade os denne Vaabenrustning Stykke for Stykke, og Han formanede os til at iklæde os den, for at vi kunde blive vante til den og føle os hjemme i den, da Tider nærmede sig, da det skulde blive umuligt at staa fast, uden at være iklædt Guds fulde Rustning.

Nogle — ganske faa — gav Agt paa Formaningen og iklædte sig hver Del af Vaabenrustningen og spændte den fast omkring sig i den samme Stund, de modtog den. Som Følge deraf staa de i Dag fuldstændig iklædt Sandheden. Deres Lænder er omgjorde dermed, og den kroner deres Hoved (deres aandelige Eyner) som en Saliggørelsens Hjelms, og de befries for Vildfarelsens og Bedrageriets Snarer. De er iklædt „Retfærdighedens Panser“ og har en retfærdig Karakter opbygget af Sandheden, som bor i dem, og i deres Hænder bærer de „Aandens Sværd“, som er Guds Ord, og som rigeligt bor i deres Hjerter, og nu formaar de med Behændighed og Kraft at svinge Aandens Sværd til Kristi Læres Forsvar, og deres Tros Skjold beskytter dem mod alle Fjendens gloende Pile, saa at Vaabenrustningen ingen Skrammer faar, og det indre Menneske ikke noget Øjeblik bedøves.

Lovet være Herren for denne Vaabenrustning! Broder, har du taget den paa? Slaa dig ikke til Ro med den Tanke, at du saavel som dine Fædre kan gaa frem i Striden med blot én Del deraf. Tiden kommer og er allerede inde, da det skal vise sig nødvendigt at være iklædt hele Vaabedrustningen, ellers vil du med Vished falde. De Dele deraf, som var kendt af de

Hellige under de mørke Aarhundreder, var tilstrækkelige for deres Prøvetid, men de større Trosprøvelser i disse „onde Dage“ gør et fuldstændigt Forsvar nødvendigt. Sig ikke: „Jeg har Retfærdighedens Panzer og Troens Skjold, og jeg mener ikke at behøve Hjelmen.“ Sig ikke: „Jeg kan klare mig uden Sværdet.“ Du behøver hele Rustningen, skynd dig at faa den paa uden at tøve. Nogle af eder har for længe siden haft Lejlighed til at iføre eder den, og I kunde nu have været i Stand til at hjælpe andre til at spænde den fast omkring deres Lænder. Nu er det derimod saa, at mange allerede er sørgeligt faldne, og andre erfarer Savnet af Hjelmen.

Nogle har i Nysgerrighedens Interesse forspildt megen værdifuld Tid med at betragte de forskellige Dele af Vaabenrustningen i Stedet for med Begejstring at spænde den paa og øve sig i at bruge den. De gaar nu og venter paa, at nye og atter nye Dele hentes frem af det guddommelige Skatkammer. O, at saadanne maatte vaagne op til Indsigt i dette Tingenes Forhold, at Vaabenrustningen allerede er fuldstændig, og at intet mere kan lægges til, da hvert Tillæg vilde være overflødig.

Herren har i sin Kærlighed sørget for, at Rustningen er fuldstændig, og har endog undervist os om Maaden, den skal bruges paa, saa de forskellige Dele virker sammen. Betragt din Haand, du har fem Fingre. Du venter ikke, at endnu en Finger skal vise sig. Du ved, at endnu en Finger paa Haanden vilde være overflødig.

Netop saaledes er det med dem, som er komne til Indsigt i Fuldstændigheden i Guds Plan, saaledes som den nu er bleven udviklet for os. De ved, at intet mere kan lægges til denne. For dem, som har faaet Øjensalve fra Guds Aand, viser Guds Plan for Menneskehedens Frelse i sin Fuldstændighed sig, den store Skabers Visdom, Kærlighed og Magt værdig. Men medens Grundtrækkene, den almindelige Overensstemmelse og de forskellige Deles Samvirken nu er bleven tydelige for os, er der dog bestandigt i Fremtiden Plads for dybsindig Tænken og alvorligt Studium af samme, og saaledes vil det rimeligvis blive, selv efter at vi er bleven forvandlede.

Mange begaar den store Fejl, at de ifører sig og atter bortkaster allehaande Rustninger, som tilbydes dem. Der findes dog kun een Rustning, som kan være til nogen Nytte for os og beskytte os, og det er den, som er mærket med Kristi dyrebare Blods Segl. Hver Del af denne guddommelige Rustning er mærket med Kristi Blod, og Rustningens forskellige Dele passer nøjagtigt til hverandre. Om du prøver at bytte din Saliggørelses Hjelm med en anden Hjelm, skal du snart faa at mærke, at den behøver et andet Retfærdighedens Panzer, som passer til den nye Hjelm, og du skal endvidere behøve et andet Sværd, thi dette Sværd passer ikke til nogen anden Hjelm, og dette Troens Skjold passer ikke til nogen anden Rustning. Lad ikke dit

Hoved vokse sig for stort til Hjelman, som Herren har beredt for dig; thi saa maa du begive dig ud paa den forføngelige Jagt efter en ny Hjelm, som passer til dit opsvulmede Hoved og dine vrang Idéer. Om Hjelman, som tilbydes dig i Guds Ord, ikke passer for dig, da maa du ikke vente at erfare nogen Tilvækst i sand Viden, og forsøg ikke at udvide den gamle eller anskaffe en ny Hjelm, men salv dit Hoved med Ydmyghedens Salve, indtil Svulsten forsvinder, og Hjelman kommer til at passe dig.

Tag den „fulde Rustning“ paa. Se nøje til, at du ikke faar noget forfalsket Sværd! Hver Del af den ægte Rustning er mærket med Korset og Ordene: „Maa kun bruges af genløste.“ Tag hurtigt paa dig hver af Rustningens forskellige Dele, bind dem fast omkring dig og bliv saa staaende fast efter at have fuldbragt alt. Den Stilling, som her antydes, tyder paa Faren for Angreb, og Angreb skal sikkert komme, ja, mange er de, som allerede er bleven udsatte for heftige Angreb og Angreb fra saadanne Kanter, som har gjort pinagtige Emner endnu mere pinagtige. Er du rede til som en god Jesu Kristi Stridsmand at gøre en tro Tjeneste under Korsets Fane? Bliv staaende fast, drag dig ikke tilbage, kæmp Troens gode Strid for Sandhed og Retfærdighed! Vi har allerede vist hen til, at det er en Del af Guds Plan at lade nogle falde paa denne „onde Dag“, og Forstaaelsen heraf bør ægge andre til med al Magt at anstrænge sig for at blive bestaaende. Derfor skal Gud tillade „kraftige Vildfarelser“ at besnære alle dem, som „ikke har annammet Kærlighed til Sandheden“. Saa-danne er helt uværdige til Sandheden, og før eller senere maa de falde. De er af Gud dømt uværdige til at være Lømmere paa Kristi Løgame. De er dømt uværdige til at være Grene paa Kristus, det sande Vintræ; og eftersom Tiden for Menighedens Ophøjelse nærmer sig med Hast, kan vi vente, at Prøvelsernes Hede, efter Apostlenes Udtryk, skal tiltage indtil „Glødhede“, og at den skal blive ved, indtil alle uværdige er bortrensede fra Menigheds-Løgame. „Menneskenes Søn skal udsende sine Engle“ (mennekkelige Tjenere, kaldede Engle. (Aab. 2:1,8,12,18.; 3:1,7,14.), „og de skal sanke af Hans Rige alle Forargelser og dem, som gør Uret. — (Matt. 13:41).

Alle, som bortkaster Bryllupsklædningen, Retfærdiggørelsen, ved Troen paa Kristus og Hans Forsoningsdød, og alle, som gør Gerninger, der ikke er i Overensstemmelse med Retfærdighedens Grundprincipper og Veje saaledes, som de er fremstillede i Guds Ord, skal ved Sandhedens skarpe Le, som Guds sande Tjenere bruger, skilles fra Menigheds-Løgame, og derefter skal de retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. „Hvo, der har Øren at høre med, han høre.“ — (Matt. 13: 43).

Altsaa, om vi paa denne onde Dag skal undgaa at blive besnærede i

Vildfarelse, maa vi i Gerning og Sandhed „elske Retfærdighed og hade Uretfærdighed.“ Lad os modtage Sandheden i Ydmyghed og ydmygt og taknemmeligt holde fast paa Sandheden, medens vi med al vor Kraft tjener den. (Reprints).

»GUDS HARPE«

Guds Harpe har glædet vore sind så mangan gang
når vi lyttet til dens underfulle toner.
Den har tændt en håpets stjerne, når vi lyttet til dens klang —
håp om fred for alle jordens millioner.
Alle Harpens strenge klinger i fuldkommen harmoni —
En vidundersjøn — himmelsk symfoni.

Guds ord, det er Harpen med den sjønne melodi;
der er liv og lægedom i disse toner.
Den har bud til os, at snart er dødens mørke natt forbi,
Riket kommer! — Kristus snart som Konge troner.
Da skal Himmelen og jorden i en lovsang stemme i,
hele Universets sjønne symfoni.

Ja, vi glæder oss til dagen, da vor Kristus konge er.
Han skal løse dødens fanger ut af fængsel.
Og av tegnene vi ser og fornemmer — hans nærvær,
når hans rike kommer, stilles slægtens længsel.
Da skal jordens millioner, synge takk og lov og pris,
— naar de ser et gjenoprettet Paradis.

(Søster A. P., Norge).

Modet:

Foredragsmødet, Hydebærvej 13, den 2. Søndag i Maaneden afholdes fremtidig Kl. 16 Eftermiddag, og ikke Kl. 19 Aften. Den ene Søndag om Maaneden er der intet Aftenmøde.

Studiemøderne Torsdag og Søndag Aften er som sædvanlig Kl. 19.

Stævnet paa Slusemøllen 1950

Kære Venner og Søkende i Kristus!

Der er nu ikke lang Tid til vort paatænkte Stævne (fra 30. Juli til 2. August), og vi glæder os inderligt til at gense alle kære Trossøskende. Stævnet er jo beregnet for Venner, som glæder sig over de Grundsandheder, vor kære Br. Russell paapegede ud fra Guds Ord: — dog er enhver sand Kristen velkommen som Tilhører, idet vi erkender, at alle, som drives af Guds Aand, ogsaa er Guds Børn. — Vi siger altsaa et *hjerteligt velkommen* til alle, som mener at kunne modtage Velsignelse ved Samværet iblandt os, og idet vi modtager, bliver vi ogsaa i Stand til at bringe Velsignelse. Lad os forene os i Bøn om vor himmelske Faders Velsignelse, at Stævnet maa blive til hans Navns Ære og vor tælles Opbyggelse.

Vort Motto i Aar ønsker vi skal være: 1. Johs. 3:18: *Lad os ikke elske med Ord eller med Tunge, men i Gerning og Sandhed*“.

Med hjertelig Hilsen i Kristus glæder vi os til Gensynet ved Stævnet.

Søster Dina og Broder Axel Christensen,

Slusemøllen pr. Kappendrup.

Vi beder alle Venner, som paatænker at deltage i Stævnet, *snarest at meddele dette* til Br. Axel Christensen, derved hjælper vi med til at lette Forberedelserne.

Søster Anna Sose fra Bornholm døde Torsdag d. 1. Juni af en Blodprop, 46 Aar gammel. Vor Søster har i Aarenes Løb gennemgaaet mange Smerter og Lidelser ved Sygdomme og omfattende Operationer. Med stor Taalmodighed har Søster Sose alle disse Lidelser, som Døden nu har udfriet hende fra. Omend Savnet er stort i det lille Hjem ved Skovkrogen, og der er blevet en tom Plads, skriver Broder Sose dog, at det vilde have været meget svært for ham at tænke paa alle de Lidelser, der havde forestaaet, om Søster Sose skulde forblive her i Kødet nogen Tid. endnu.

Møder i København Hyldebærvej 13

afholdes hver **Søndag** og **Torsdag Aften Kl. 19.**

Søndag: Studium af Guds Tidsalderplan (1ste Bind). 2 Søndag i Maaneden, Foredrag.

Torsdag: f. T. Bibelstudier over Romerbrevet.

Sanheds Litteratur for vor Tid

Brevkort om "Guds Rige" frit

Traktaten Ved De? "

Traktaten Vore Døde skal leve igen. "

Er Forkyndelsen om Helvedes Pine Sandhed? "

"Haab" hinsides Graven. 25 Øre

Lærer Bibelen alle Menneskers endelige

Frelse? (Universalisme) 20 "

"Guds Rige" 25 "

Jesus, Verdens Frelser 20 "

Bladet "DAGGRY" Løsnunre 65 "

"DAGGRY" — HYLDEBÆRVEJ 13 — KØBENHAVN F

SKRIFTEN LÆRER OS TYDELIGT:

At Menigheden er "den levende Guds Tempel" — i særlig Betydning "Hans Værk", hvis Opbyggelse er gaaet for sig hele Evangeliets Tidsalder igennem — siden Kristus blev Verdens Genløser og Hovedhjørnestenen i dette Tempel; og naar det er fuldendt, skal Guds Velsignelser derigennem flyde ud "til alle Folk", og de skal finde Adgang til Ham. — I. Kor. 3:16, 17; Ef. 2:20—22; I. Mos. 28:14; Gal. 3:29

At Afslibningen, Tildannelsen og Fuldkommengørelsen af dem, der tror paa Kristi Forsoningsværk, og som er indviede til Ham, skrider frem i Mellemtiden; og naar de sidste af disse "levende Stene", som er "udvalgte og dyrebare", er endeligt tilhuggede, vil den store Bygmester samle dem alle i den første Opstandelse; og Templet skal fyldes med Hans Herlighed og blive et Mødested for Gud og Mennesker hele Tusindaarsriget igennem. — Aab. 15:5—8

At Grunden for Menighedens og Verdens Haab ligger deri, at "Jesus Kristus af Guds Naade smagte Døden for alle" som "en Genløsningsbetaling for alle", og at Han vil blive "det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden" — "i sin belejlige Tid". — Hebr. 2:9; Joh. 1:9; I. Tim. 2:5, 6

At Menighedens Haab er, at den skal blive lig sin Herre, "se Ham, som Han er", blive "delagtig i den guddommelige Natur" og dele Hans Herlighed som Hans Medarving". — I. Joh. 3:2; Joh. 17:24; Rom. 8:17; II. Pet. 1:4

At Menighedens nuværende Mission er at berede de hellige til deres fremtidige Gerning; og lade enhver Dyd og Naadegave komme til Udvikling i sig; at være Guds Vidne for Verden; og berede sig til at blive den næste Tidsalders Konger og Præster. — Ef. 4:12; Matt. 24:14; Aab. 1:6; 20:6

At Verdens Haab bestaar i de Velsignelser, i Retning af Kundskab og gunstig Lejlighed, til hvilke der vil blive Adgang for alle i Kristi tusindaarige Rige, i Tiderne for Genoprettelsen af alt det, som gik tabt i Adam; at denne Genoprettelse vil komme til de villige og lydige gennem Kristus og Hans herliggjorte Menighed, medens alle genstridige vil blive udryddede. — Ap. G. 3:19-23; Es. 35